

OGÓLNE INFORMACJE O KONFERENCJI

Organizatorzy

Towarzystwo Zapobiegania Tonięciom i Ratowania Tonących w Białymstoku (Polska), Ośrodek Naukowo-Badawczy, Rozwojowy i Wdrożeniowy „Turystyka, Zdrowie, Bezpieczeństwo, Edukacja i Wychowanie”

Szkoła Główna Gospodarstwa Wiejskiego w Warszawie, Koło Naukowe Public Relations (Polska)
Czech University of Life Sciences (CZU)

Uniwersytet w Białymstoku, Studenckie Koło Naukowe Ekonomistów Turystyki (Polska)

Uniwersytet Medyczny im. Piastów Śląskich we Wrocławiu (Polska)

Physical Therapy & Performance Center, New York (USA)

Kyushu University (Japonia)

Państwowy Uniwersytet im. W.N. Karazina w Charkowie, Ukraińsko-Polskie Akademickie Centrum
Nauki i Kultury (Ukraina)

Kijowskie Polskie Kulturalno-Oświatowe Stowarzyszenie im. Adama Mickiewicza (Ukraina)

Państwowy Uniwersytet Ekonomiczny w Odessie (Ukraina)

Wyższa Szkoła Medyczna w Legnicy (Polska)

Uczelnia Łazarskiego w Warszawie (Polska)

SERDECZNIE ZAPRASZAJĄ

na XI INTERDYSCYPLINARNĄ MIĘDZYNARODOWĄ KONFERENCJĘ NAUKOWO-
PRAKTYCZNA NAUCZYCIELI, DOKTORANTÓW I STUDENTÓW
(ONLINE przez PLATFORMĘ ZOOM)

**ROLA INSTYTUCJI W ROZWOJU TURYSTYKI ZDROWOTNEJ
W MIEŚCIE, NA OBSZARACH WIEJSKICH I TERENACH LEŚNYCH
W CZASIE WOLNYM
W DOBIE WSPÓŁCZESNYCH ZAGROZEŃ**

Białystok 13 maja (sobota) 2023

ZAŁOŻENIA PROGRAMOWE KONFERENCJI

Człowiek potrzebuje odpoczynku oraz przyjemnego, pożytecznego i bezpiecznego spędzania czasu wolnego o każdej porze roku w mieście, na obszarach wiejskich i terenach leśnych. Środowisko wiejskie stanowi w szczególności odpowiednie miejsce odpoczynku ze względu na:

- możliwości regeneracji sił witalnych człowieka od zgiełku miejskiego i zadymionego miasta, spokoju względem rozrywkowego towarzystwa,
- możliwość godnego odniesienia człowieka do przyrody,
- wypoczynek w ciszy, spokoju i samotności po uciążliwej pracy lub w okresie „jesieni życia”,
- odpoczynek o charakterze refleksyjnym i w zwolnionym tempie, z dala od cywilizacji, w środowisku nie ujarzmionej natury (przyrody),
- odnoszenie wrażenia, że czas zatrzymał się w miejscu,
- kontakt z przyrodą,
- możliwości poznania „korzeni pochodzenia” i sentymentalny charakter pobytu, gdyż wszyscy wywodzimy się ze wsi,
- atrakcje kulturowe, w tym swojskie jedzenie i sen, materialną i niematerialną tradycję wiejską (zabudowania i zagospodarowanie terenu, stroje ludowe, kapliczki i krzyże przydrożne), życzliwość społeczności wiejskiej, gwarancje bezpieczeństwa podczas wypoczynku,
- możliwość na odnalezienie miejsca, gdzie można myśli przywrócić w porządek,
- wykonywanie prac w gospodarstwie rolnym w ramach ergoterapii, w tym hortikuloterapii (hortiterapii) pozwala przywrócić stan równowagi psychicznej. Szczególnie jest to ważne w przypadku osób, które na co dzień pracują umysłowo.

Oferowane produkty turystyki zdrowotnej na wsi stanowią komplementarny lub substytucyjny zasób w państwowym systemie ochrony zdrowia. Do tego potrzebne są odpowiednio kwalifikowane kadry i uregulowania prawne. Trzeba też dostrzec potrzebę kontynuacji leczenia pacjenta w zdrowym środowisku i stosowaniu bezpiecznych leków pochodzenia naturalnego po opuszczeniu jednostki terapeutycznej, w której zakończyło się jego leczenie.

Organizowanie turystyki wiejskiej należy oprzeć na trzech wzajemnie z sobą powiązanych w sensie holistycznym filarach, a w tym wykorzystanie wartości:

- przyrodniczych, przez bezpośredni kontakt ze światem roślinnym i zwierzęcym. Potrzebne jest to, bo człowiek oddalił się od natury i nie docenia jej pozytywnego wpływu na zdrowie i urodę,
- materialnej i niematerialnej kultury ludowej,
- możliwości poprawy i utrzymania zdrowia oraz urody.

We współczesnym świecie istnieje wiele ograniczeń w realizacji celów turystycznych, a w tym zagrożenia:

- społeczne np. niekorzystne zmiany w kulturze turystycznej,
- ekonomiczne (inflacja, ograniczone dochody gospodarstw domowych),
- epidemiologiczne (koronawirus SARS CoV-2, zanieczyszczenia wód, w tym wód gruntowych),
- meteorologiczne (susza, spadek poziomu wód, co utrudnia lub uniemożliwia żeglugę turystyczną),
- militarne (konflikty zbrojne, zagrożenia na terenie przygranicznym),
- polityczne (ambicje imperialistyczne, neokolonialne, nacjonalistyczne).

Turystyka wiejska umożliwia poznanie rzeczywistości i przeszłości. Pozwala na doznanie przyjemności, ale może wiązać się z przygodą, zmęczeniem, bólem i brakiem wygody. Stwarzanie bezpiecznych warunków do prowadzenia działalności turystycznej, wzrost zainteresowania turystyką wiejską i jej rozwój wymaga sprawnych i skutecznych instytucji. Pozwolą one zaspakajać rosnące potrzeby współczesnego turysty. Pojawiają się przy tym problemy związane z przeobrażaniem wsi. Otóż wraz z poprawą warunków życiowych w środowisku wiejskim, w tym pracy i wypoczynku często zapomina się o przeszłości. Mieszkańcy wsi zwracają się ku przyszłości, zapominając o przeszłości. Wydaje im się, że życie to terażniejszość (ważne jest to co dzisiaj, tu i teraz) i przyszłość (istotne

to co jutro). Przypomina o tym piosenka Marka Grechuty, ze słowami „Ważne są tylko te dni, których jeszcze nie znamy, ważnych jest kilka tych chwil, tych na które czekamy”. Zapomina się przy tym o korzeniach, dziedzictwie, kulturze wiejskiej, w tym tradycji i historii, na bazie którym można budować stabilną teraźniejszość i przyszłość oraz utrzymać atrakcyjność terenów wiejskich. Nie bierze się pod uwagę, że patrząc w przyszłość nie należy zapominać o przeszłości. Tego typu postawy można wyjaśnić na bazie teorii instytucjonalnej (zwanej instytucjonalizmem). Zakłada ona, że zachodzące zmiany w otaczającej rzeczywistości można zinterpretować dzięki zmieniającej się strukturze istniejących instytucji społecznych, wykształconych przez społeczeństwo. Tego typu zależności opracował na przełomie XIX i XX wieku w USA Thorstein Veblen i przedstawił w książce „Teoria działalności przedsiębiorczej” (ang. *The Theory of Business Enterprise*, wydanej w 1904). Inni przedstawiciele tego nurtu naukowo-praktycznego to: John Rogers Commons, Wesley Clair Mitchell, John Bates Clark. Ten kierunek myśli ekonomicznej w opozycji do neoklasycznej szkoły w ekonomii opowiadał za interwencjonizmem, twierdząc, że jest on ważnym czynnikiem ułatwiającym kontrolę nad gospodarką.

Intelektualnymi źródłami inspirującymi instytucjonalizm były: ewolucjonizm H. Spencera i darwinizm społeczny, a także antropologia kulturowa L.H. Morgana i pragmatyzm Ch.S. Peirce'a oraz jego odmiana w postaci instrumentalizmu J. Deweya. Instytucjonalizm korzystał też z dorobku behawioryzmu, tłumaczącego nieracjonalne działania człowieka społecznego, żyjącego w określonej kulturze, a także z osiągnięć psychologii eksperymentalnej. Poglądy przedstawicieli instytucjonalizmu różniły się między sobą i dlatego nie stworzyli oni spójnej szkoły w amerykańskiej myśli ekonomicznej. Kryterium przynależności do tego kierunku była koncentracja badań na opisie instytucjonalnych ram, w jakich funkcjonuje system gospodarczy oraz ukazywanie wpływu ewolucji tych uwarunkowań na zmiany form działalności gospodarczej. Pozwoliło to na sformułowanie podstaw ekonomii statystyczno-empirycznej.

Instytucjonalizm przedstawia człowieka jako istotę społeczną kierującą się instynktami, a także jednostkę wykazującą potrzebę akceptacji, wyróżnienia się i prestiżu w grupie społecznej, do której przynależy. O postępie gospodarczym decyduje instynkt dobrej roboty, którym kieruje się świat przemysłu, natomiast do upadku cywilizacyjnego i cofnięcia się do fazy barbarzyństwa może doprowadzić zwycięstwo instynktu zachłanności i nieuczciwości, którym często kieruje się świat interesu. Proces zmian instytucjonalnych to kluczowy aspekt kolejnych ewolucji cywilizacyjnych. Źródła kryzysów ekonomicznych tkwią w sprzeczności między techniką, technologią i organizacją a instytucjami. Według instytucjonalizmu źródłem wzrostu i rozwoju gospodarczego oraz poprawy konkurencyjności jest postęp techniczny, zaś czynnikiem hamującym proces przemian stanowi opór starych instytucji. Postęp społeczno-gospodarczy dokonuje się w wyniku ewolucji instytucjonalnych form społeczeństwa, co oznacza konieczność zmian w mentalności i prawodawstwie, dostosowujących społeczeństwo do wyzwań postępu cywilizacyjnego, możliwego dzięki nowym technologiom. Właśnie na tle sprzeczności między technologią a instytucją rysuje się konflikt między światem interesu a rzeczywistością gospodarczą.

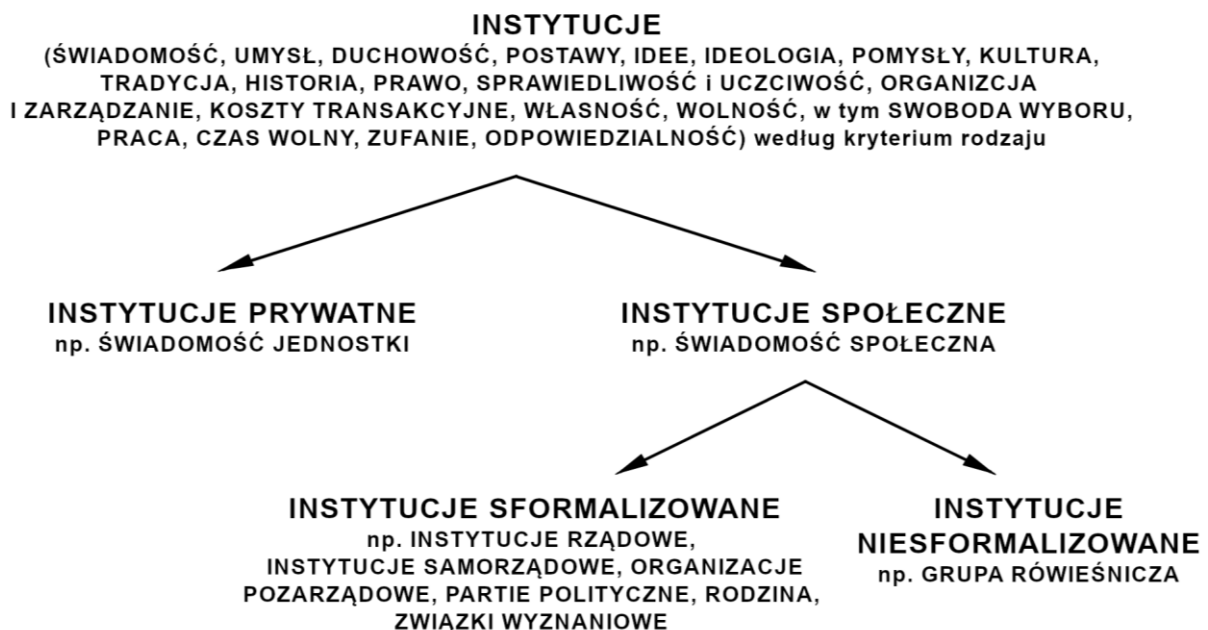
Współczesny instytucjonalizm ma charakter interdyscyplinarny i obejmuje pogranicza takich nauk społecznych, jak: socjologia, psychologia, pedagogika, filozofia, antropologia, historia, ekonomia, nauki o zarządzaniu, nauki polityczne czy dynamicznie rozwijająca się w globalnych naukach społecznych dyscyplina określana mianem *organizational studies*. Zagadnienia w tej dziedzinie naukowej dzieli się na „stare” i „nowe”, co należy rozumieć jako podział na ujęcia klasyczne i współczesne. Tego typu klasyfikacja posiada ścisły sens przede wszystkim w obrębie nauk ekonomicznych, w wielu innych kontekstach oznacza po prostu tyle co klasyczne i współczesne studia nad instytucjami. Nowe trendy, traktowane jak rewolucja w obrębie samej ekonomii, stanowiły też bodziec do odnowionego zainteresowania instytucjami w innych dziedzinach, zwłaszcza w socjologii, która samo to pojęcie wprowadziła do naukowego obiegu. W ten sposób instytucjonalizm stał się jednym z koronnych przykładów interdyscyplinarności. W praktyce istnieje wiele nurtów badawczych w róż-

nych dyscyplinach nauk społecznych, które określa się mianem „nowego instytucjonalizmu”. Różnią się one podstawą paradygmatyczną, problemami badawczymi oraz stosowanymi metodami i technikami. Są także elementy wspólne, w tym przedmiot studiów, który jest rozumiany szerzej niż w przeszłości. Pozostało przekonanie o kluczowej roli instytucji w kształtowaniu życia społecznego, gospodarczego, kulturowego i politycznego).

Głównym zagadnieniem i podstawą funkcjonowania organizmu społeczno-gospodarczego, kulturowego i politycznego są instytucje. Podobieństwa istnieją w świecie biologicznym, w którym główną rolę odgrywa komórka (łac. cellula). Pojęcia komórki po raz pierwszy użył Robert Hooke w 1665. Stanowi ona najmniejszą strukturalną i funkcjonalną jednostkę organizmów żywych, zdolną do przeprowadzania wszystkich podstawowych procesów życiowych (takich jak przemiana materii, wzrost i rozmnażanie). Jest podstawową jednostką morfologiczno-czynnościową ustroju. Komórka to przestrzeń z jądrem komórkowym, ograniczona błoną komórkową. U większości prokariotów, roślin, grzybów i niektórych protistów, dodatkowo, od strony zewnętrznej występuje struktura nie wykazująca metabolizmu ani własnych mechanizmów wzrostowych, czyli martwa struktura określana ścianą komórkową. Wewnątrz tej przestrzeni znajduje się tzw. protoplazma oraz szereg wewnętrznych organelli pełniących rozmaite funkcje życiowe komórki. Ze względu na występowanie w komórce jądra organizmy można podzielić na jądrowe (eukarionty, łac. Eucaryota) i bezządrowe (prokarioty, akarionty, łac. procaryota). Komórki różnych organizmów wykazują znaczne różnice zarówno morfologiczne, jak i biochemiczne. Mogą one stanowić samodzielny organizm jednokomórkowy lub być elementem składowym organizmu wielokomórkowego. Budowy komórkowej nie mają wirusy i dlatego nie wykazują oznak życia poza komórkami żywicieli. Nie są one klasyfikowane jako organizmy żywe.

Instytucje jako kategoria wieloaspektowa to aktywna wiązka względnie trwałych elementów niematerialnych w systemie funkcjonowania społeczeństwa. Stanowią one uznane, uregulowane prawnie i usankcjonowane formy porządku społecznego, pełniące określone funkcje w celu powodzenia jednostki, grupy i całości populacji. W układzie rodzajowym można wyodrębnić określone formy instytucji, co przedstawia rysunek 1.

Rysunek 1. Rodzajowy układ instytucji

Źródło: opracowanie własne.

Należy przyjąć, że podstawową i najważniejszą instytucją jest świadomość człowieka (w tym świadomość zdrowotna kształtująca kulturę zdrowotną), szerzej świadomość społeczna, inaczej siła woli i ducha oraz wiara jednostki ludzkiej i społeczeństwa. Przedstawia ona idee, zasady życiowe i poglądy na świat, moralność, procedury postępowania, odpowiedzialność w trakcie podejmowanych czynności, kulturę na otaczającą rzeczywistość oraz chęć, skłonność do dokonywania zmian na lepsze. Świadomość obejmuje uwagę, wyobraźnię, konsekwencje przewidywanych zmian, a także motywację determinującą chęć, skłonność i zdolność do działania, zapobiegania i przeciwdziałania negatywnym sytuacjom. Może też ujawnić się postawa negatywna, hamująca lub ograniczająca rozwój. Dla przedstawicieli instytucjonalizmu sposób myślenia oparty jest na tradycji i odzwierciedlającej mentalność grupy społecznej, zwyczaje, sposób postępowania, usankcjonowane normami prawnymi lub obyczajowymi, respektowanymi w danym społeczeństwie.

Kształtowaniem świadomości zajmują się nie tylko świeckie instytucje oświatowo-dydaktyczne i organizacje kościelne, lecz również podmioty turystyki miejskiej i wiejskiej, wykorzystując różnorodne metody, techniki i formy. Jedną z technik stosowanych w pracy z turystą są spotkania muzealne, bądź zwiady, podobne do zwiadów harcerskich, dzięki którym można otrzymać „pokarm duchowy”, potrzebny do lepszego funkcjonowania organizmu ludzkiego.

PROBLEMATYKA KONFERENCJI:

- zdrowie w aspekcie fizycznym, psychicznym, duchowym i społecznym a kapitał ludzki,
- świadomość (w tym świadomość zdrowotna) jako instytucja i element zdrowia,
- metody, techniki i formy kształtujące świadomość,
- wzrost, rozwój i konkurencyjność turystyki miejskiej, wiejskiej i na terenach leśnych,
- bariery i czynniki wzrostu, rozwoju i konkurencyjności turystyki miejskiej, na wsi i terenach leśnych w dobie współczesnych zagrożeń (społecznych, gospodarczych, politycznych, epidemiologicznych, militarnych, zagrożeń na granicy państwowej),
- innowacyjne formy zagospodarowania czasu wolnego w turystyce w mieście, na obszarach wiejskich i terenach leśnych,
- współpraca podmiotów turystyki miejskiej, obszarach wiejskich i terenach leśnych z samorządem terytorialnym, instytucjami naukowymi, edukacyjno-wychowawczymi, placówkami służby zdrowia i instytucjami kształcącymi personel medyczny,
- działania samorządowe na rzecz rozwoju turystyki w mieście, na obszarach wiejskich i terenach leśnych,
- instytucje i instytucjonalno-prawne aspekty zagospodarowania czasu wolnego w turystyce miejskiej, wiejskiej i na terenach leśnych podczas licznych zagrożeń.

CELE KONFERENCJI:

- przedstawienie znaczenia zdrowia jako kategorii wieloaspektowej i interdyscyplinarnej w życiu człowieka i w gospodarce,
- podkreślenie znaczenia czasu wolnego w rozwoju osobowości człowieka i gospodarki,
- popularyzacja instytucji i innowacyjnych produktów, realizowanych w turystyce w mieście, na wsi i terenach leśnych,
- finansowanie i zarządzanie działalnością inwestycyjną w turystyce miejskiej, na obszarach wiejskich i terenach leśnych,
- problemy gwarancji bezpieczeństwa powszechnego w realizacji celów turystycznych realizowanych w mieście, na wsi i terenach leśnych w dobie licznych zagrożeń,
- przedstawienie charakterystyki ruchu turystycznego w mieście, na wsi i terenach leśnych w dobie licznych zagrożeń,

- przedstawienie wyników badań naukowych dotyczących innowacyjnych form zagospodarowania czasu wolnego w turystyce miejskiej, wiejskiej i na terenach leśnych,
- rozwój działalności naukowej nauczycieli akademickich, doktorantów i studentów,
- integracja środowiska naukowców, praktyków, doktorantów i studentów w zakresie badanej problematyki.

- wydanie recenzowanej monografii naukowej ROLA INSTYTUCJI W ROZWOJU TURYSTYKI ZDROWOTNEJ W MIEŚCIE, NA OBSZARACH WIEJSKICH I TERENACH LEŚNYCH W CZASIE WOLNYM W DOBIE WSPÓŁCZESNYCH ZAGROŻEŃ. Jej struktura jest następująca:

WSTĘP

I CZĘŚĆ

OGÓLNE ZAGADNIENIA DOTYCZĄCE WZROSTU, ROZWOJU I KONKURENCYJNOŚCI TURYSTYKI ZDROWOTNEJ W MIEŚCIE, NA OBSZARACH WIEJSKICH I TERENACH LEŚNYCH

II CZĘŚĆ

INSTYTUCJONALNE ROZWIĄZANIA DETERMINUJĄCE DZIAŁALNOŚĆ TURYSTYCZNĄ W MIEŚCIE, NA OBSZARACH WIEJSKICH I TERENACH LEŚNYCH

III CZĘŚĆ

BEZPIECZEŃSTWO NAD WODĄ W CIĄGU CAŁEGO ROKU I BEZWYPADKOWA SŁUŻBA RATOWNICZA W ŚWIELE TEORII I PRAKTYKI

ZAKOŃCZENIE I WNIOSKI

DATA I MIEJSCE KONFERENCJI (ONLINE przez PLATFORMĘ ZOOM)

13 maja (sobota) 2023

godz. 9.00 - rejestracja uczestników przez PLATFORMĘ ZOOM

godz. 9.15 - rozpoczęcie konferencji

e-mail uroczanka.okopy@interia.pl

tel. 503464946

KOMITET NAUKOWY

Przewodniczący:

dr hab. **Michał Roman** - adiunkt w Instytucie Ekonomii i Finansów SGGW w Warszawie, opiekun Studenckiego Koła Naukowego „Public Relations” SGGW w Warszawie

Zastępca przewodniczącego:

dr **Leszek Kędziński** - adiunkt w Collegium Witelona Uczelni Państwowej

Członkowie:

prof. dr hab. **Siarhey Lukin** – adiunkt w Akademii Prawa i Technologii Informatycznych w Mińsku

dr hab. **Barbara Roszkowska-Mądra** - profesor UwB, opiekun Studenckiego Koła Naukowego Ekonomistów Turystyki Uniwersytetu w Białymstoku

dr hab. **Elżbieta Szymańska** prof. PB - adiunkt w Politechnice Białostockiej, Wydział Inżynierii Zarządzania

doc. dr **Sofia Sokolova** - Kijowskie Polskie Kulturalno-Oświatowe Stowarzyszenie im. Adama Mickiewicza (Ukraina)

doc. **Zoja Grabcewicz** - adiunkt w Państwowym Uniwersytecie w Grodnie

dr **Josef Abrham** - Czech University of Life Sciences (CZU)

dr **Bartłomiej Roman** - dyrektor i właściciel Physical Therapy & Performance Center NY

dr **Kamil Roman** - adiunkt w Instytucie Nauk Leśnych i Meblarstwa SGGW w Warszawie

dr **Antoni Roman** - prezes Towarzystwa Zapobiegania Tonięciom i Ratowania Tonących w Białymstoku, dyrektor Ośrodka Naukowo-Badawczego, Rozwojowego i Wdrożeniowego

„Turystyka, Zdrowie, Bezpieczeństwo, Edukacja i Wychowanie”, właściciel Wiejskich Domów Pracy Twórczej „Uroczanka” dr Antoni Roman w Okopach
dr **Aureliusz Kosendiak** - adiunkt w Uniwersytecie Medycznym im. Piastów Śląskich we Wrocławiu
dr **Magdalena Kwiek** - Uniwersytet Pedagogiczny im. Komisji Edukacji Narodowej w Krakowie
st. bryg. dr inż. **Tomasz Gierasimiuk** - Towarzystwo Zapobiegania Tonięciom i Ratowania Tonących w Białymstoku
dr **Renata Barbara Chrzan** - adiunkt w Akademii Humanistyczno-Ekonomicznej w Łodzi
dr **Piotr Stolarczyk** - adiunkt w Uczelni Łazarskiego w Warszawie
PhD **Maryam Mahmoodi** - Agricultural Extension and Education, Seed and Plant Improvement Institute, Agricultural Research, Education and Extension Organization (AREEO) (Iran)

KOMITET ORGANIZACYJNY

Przewodniczący:

dr **Antoni Roman** - prezes Towarzystwa Zapobiegania Tonięciom i Ratowania Tonących w Białymstoku, dyrektor Ośrodka Naukowo-Badawczego, Rozwojowego i Wdrożeniowego „Turystyka, Zdrowie, Bezpieczeństwo, Edukacja i Wychowanie”, właściciel Wiejskich Domów Pracy Twórczej „Uroczanka” dr Antoni Roman w Okopach

Zastępca przewodniczącego:

dr hab. **Michał Roman** - adiunkt w Instytucie Ekonomii i Finansów SGGW w Warszawie, opiekun Studenckiego Koła Naukowego „Public Relations” SGGW w Warszawie

Zastępca przewodniczącego:

dr **Leszek Kędziński** - adiunkt w Collegium Witelona Uczelni Państwowej

Zastępca przewodniczącego:

mgr inż. **Robert Kosiński** - zastępca prezesa z funkcją sekretarza w Towarzystwie Zapobiegania Tonięciom i Ratowania Tonących w Białymstoku

Członkowie:

prof. dr hab. **Siarhey Lukin** – adiunkt w Akademii Prawa i Technologii Informacyjnych w Mińsku
dr hab. **Barbara Roszkowska-Mądra** - profesor UwB, opiekun Studenckiego Koła Naukowego Ekonomistów Turystyki Uniwersytetu w Białymstoku
doc. **Zoja Grabcewicz** - adiunkt w Państwowym Uniwersytecie w Grodnie
dr **Josef Abrham** - Czech University of Life Sciences (CZU)
doc. **Sergii Iaromenko** - adiunkt w Państwowym Uniwersytecie Ekonomicznym w Odessie
PhD **Kumar Bhatta** - Kyushu University, Japonia
st. bryg. dr inż. **Tomasz Gierasimiuk** Towarzystwo Zapobiegania Tonięciom i Ratowania Tonących w Białymstoku
dr **Kamil Roman** - adiunkt w Instytucie Nauk Leśnych i Meblarstwa SGGW w Warszawie
dr **Bartłomiej Roman** - dyrektor i właściciel Physical Therapy & Performance Center NY
dr **Aureliusz Kosendiak** - adiunkt w Uniwersytecie Medycznym im. Piastów Śląskich we Wrocławiu
dr **Magdalena Kwiek** - Uniwersytet Pedagogiczny im. Komisji Edukacji Narodowej w Krakowie
dr **Renata Barbara Chrzan** - adiunkt w Akademii Humanistyczno-Ekonomicznej w Łodzi
dr **Piotr Stolarczyk** - adiunkt w Uczelni Łazarskiego w Warszawie
dr **Eugenia Panfiluk** - adiunkt w Politechnice Białostockiej, Wydział Inżynierii Zarządzania
mgr **Tetiana Bitkova** - kierownik Ukraińsko-Polskiego Akademickiego Centrum Nauki i Kultury Państwowego Uniwersytetu im. W.N. Karazina w Charkowie
mgr **Tomasz Juraszek** - nauczyciel akademicki w Wyższej Szkole Medycznej w Legnicy
mgr **Marta Gajęcka** - Uniwersytet Marii Curie-Skłodowskiej w Lublinie
hm **Andrzej Bajkowski** - komendant Kręgu Instruktorów Harcerskich przy Komendzie Chorągwi Białostockiej Związku Harcerstwa Polskiego im. hm. Ryszarda Kaczorowskiego

Justyna Marchewka - studentka Uniwersytetu Jagiellońskiego

Karol Mordel - student Uniwersytetu Jagiellońskiego

SEKRETARIAT KONFERENCJI

mgr **Małgorzata Roman** tel. 503 46 49 46, e-mail: uroczanka.okopy@interia.pl

mgr inż. **Robert Kosiński** uroczanka.okopy@interia.pl

TERMIN PRZESYŁANIA PREZENTACJI I ARTYKUŁÓW NAUKOWYCH

Do 01 kwietnia 2023 na adres e-mail: uroczanka.okopy@interia.pl

W konferencji naukowo-praktycznej nie ma zastosowania formularz zgłoszeniowy. Podstawowym dokumentem uczestnictwa w konferencji jest przesłanie prezentacji. Dodatkowo można przesłać artykuł naukowy. Po pozytywnej recenzji, materiały naukowe (treść prezentacji i artykuły naukowe) będą upublicznione na stronach internetowych kilku wybranych przez organizatora konferencji ośrodków naukowych oraz umieszczone w recenzowanej monografii naukowej, o czym uczestnicy konferencji zostaną poinformowani drogą mailową.